

Portugals indbydelse til at besøge Angola og Mozambique.

Fra fransk side understregedes ligeledes den betydning, man tillagde selvbestemmelsesprincippet; i denne forbindelse pegede man på Frankrigs politik i forhold til dets tidligere kolonier. Man henledte imidlertid også opmærksomheden på, at De forenede Nationers pagt ikke udstyrer FN med nogen magt til at gøre sig til administrator for afhængige territorier. Det ville være en indblanding i de pågældende staters indre anliggender. Man kunne på fransk hold ikke akceptere, at det pågældende spørgsmål kom ind under pagtens kapitel VII, og man kunne ikke støtte det foreliggende forslag om iværksættelse af sanktioner i form af en våbenembargo.

Den britiske delegerede henviste ligeledes til pagtens art. 2., stk. 7, som den britiske regering ikke havde fraskrevet sig retten til at bringe i anvendelse. Han fandt ikke, at der i øjeblikket forelå nogen umiddelbar trussel mod freden, og imødegik stærkt antydninger fra afrikansk side om, at en sådan hurtigt kunne hidføres. En sådan handle-måde fra afrikansk side ville være i åbenbar strid med FN-pagtens bestemmelser og principper. Han kritiserede Portugal for ikke klart at have opstillet områdernes ret til selvbestemmelse som målet for sin politik og håbede, at Portugal på ny ville overveje dette spørgsmål. Det tjente imidlertid ikke noget formål at søge at drive Portugal ud i isolation; dette var grunden til, at den britiske regering ikke kunne støtte resolutionsforslaget.

USAs repræsentant pegede på, at de pågældende portugisiske områder måtte anses for ikke-selvstyrende områder i kapitel XI's forstand, at USA bestandigt havde støttet princippet om selvbestemmelse, samt at det måtte være FN's opgave i den foreliggende situation at finde frem til en løsning af problemerne på fredelig vis. USA måtte bestemt protestere imod, at det kunne være en akceptabel måde at løse problemerne på at gøre situationen alvorligere, således at den virkelig kom til at indebære en trussel mod den internationale fred og sikkerhed. Tværtimod måtte man se at få en dialog i gang mellem Portugal og vedkommende afrikanske ledere. Han fandt, at den portugisiske invitation til de afrikanske ministre var en god ind-

ledning, og var af den opfattelse, at det ville være nyttigt at udpege en særlig repræsentant for sikkerhedsrådet, hvis opgave det skulle være at få startet en sådan dialog. En sådan repræsentant kunne besøge de pågældende territorier, konsultere alle vedkommende og tage passende skridt henimod virkeliggørelsen af selvbestemmelsesretten. Til slut oplyste han, at selv om man var enige for så vidt angik resolutionsudkastets indhold, og de deri indeholdte mål lå meget tæt på USAs egne mål, kunne man ikke akceptere, at der allerede forelå en trussel mod freden, og man kunne derfor ikke tilslutte sig, at situationen faldt ind under pagtens kapitel VII.

Sierra Leones udenrigsminister imødegik Portugals benægtelse af for tiden at befinde sig i en „kolonikrig“.

Tunesiens udenrigsminister udtrykte tvivl om, hvorvidt den omtalte dialog med Portugal kunne tjene noget formål, så længe Portugal ikke havde anerkendt selvbestemmelsesretten for sine territorier og vedblev at betegne disse som dele af hovedlandet. Han tilføjede, at han og hans kolleger ikke kunne modtage den portugisiske invitation. Det foreliggende resolutionsforslag betegnede han som et ærligt og realistisk minimum for, hvad sikkerhedsrådet kunne gøre. Kravet om suspension var således ikke fastholdt.

Herudover havde *Philippinernes* og *Marokkos* repræsentanter ordet og kritiserede begge Portugal for ikke at efterkomme FN's resolutioner, ligesom de anbefalede det foreliggende forslags vedtagelse.

Den *venezuelanske delegation* fremkom derpå med en række ændringsforslag, som overvejende havde til formål at modificere ordvalget i det afro-asiatiske forslag.

Med disse ændringer blev det afro-asiatiske forslag derefter den 31. juli 1963 vedtaget med 8 stemmer (Brasilien, Ghana, Kina, Marokko, Norge, Philippinerne, Sovjetunionen og Venezuela) for, ingen imod, medens 3 (Frankrig, Storbritannien og USA) undlod at stemme.

Det vedtagne resolutionsforslag fremtræder således:

„Sikkerhedsrådet, som

har behandlet situationen i de under portugisisk administration stående områder